

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO PARE OSCAR
DE ADRIEN HUAR.

Oscar es un jove aristòcrata que 's passeja pèl bosch de Bolonia de Paris dintre de un carruatje misteriosament tancat, en companyia de una hermosa dona.

—Sis mesos foral exclama. Es qüestió de morir-se.

—No hi ha remey, lo meu marit s' obstina en que passèm sis mesos fora.

—¿Y no podrè veure'us baronesa? ¿Y no podrè veure'us en tot aquest temps?

—Ell no vol rebre a ningú absolutament: se 'n vá perque no ha pogut consolar-se dels decrets expulsants als jesuitas. No dorm... no menja...

—Millor: que 's mori de una vegada y serém felissos.

—No diguéu aixó. Es precis que 'ns separém.

—Es impossible. ¿Sis mesos sense veure'ns!...

—¿Sis mesos!...

—No: ja hi dit qu' era impossible. Tornarém a veure'ns! Confiansa: jo 'us juro que tornarém a veure'ns.

Lo baró y la seva esposa s' han instalat en son castell. Al esmorsar no 's diuen una paraula. El llegeix l' *Univers*, ella no fá més que pensar ab Oscar.

—Y ahont anirém? exclama ella ab sobresalt.

—A la fi del mon, en qualsevol pais ahont 'estimin als jesuitas.

—Podriam anar en aquelles terras salvatjes que de tant que 'ls estiman se 'ls menjan.

—No permeto bromas de mal género.

—Ay, ay: ells mateixos ho contan en los seus llibres de viatjes.

En aquest moment l' arribada del jardiner posa fi á la disputa.

—¿Qué hi ha? pregunta l' amo.

—En la porta del jardi hi ha un pobre vell, jesuita que demana caritat.

—Un jesuita demanant caritat, exclama 'l baró, saltant de la cadira. ¡Ah! Ja sabia jo lo que succehiria.

¡Pobre sant home! Feulo entrar desseguida. No, espe-reuvs: jo mateix aniré á buscarlo.

Lo baró surt y torna poch moments després en companyia de un vell extenuat de fatiga y aniquilat per las privacions. Ostenta llarga caballera blanca y una espessa barba.

—Sevéu aquí al silló, y beguéu una copa de Ma-dera. Prompte posarém la taula... Tinch lo gust de presentarvos á la mèva senyora.

—¿Qué bons!... qué bons sou tots: ¡permeteu que 'us abressil!...

Los abraça: al baró suaument; á la baronesa estrenyent una mica més. Al sentir-se abraçada se diu entre ella mateixa.

—Aquest brassos jo 'ls conech... Si serà ell!...

—¿Podriau dirme vostre nom, mon estimat pare? pregunta 'l baró.

—Soch lo pare Oscar.

—Ell! exclama la baronesa posantse tota tremolosa.

—Tranquiliséuvs, senyora, diu lo baró veientla turbada. Comprench la vostra emoció: estigueu segura de que no l' abandonarém, mentres duri la persecució!...

—¿Teniu un cor generós!... exclama la baronesa.

—¿Quanta molestia! diu lo pare Oscar.

—Es un deber y una honra per nosaltres.

Lo pare Oscar se queda sol ab la baronesa.

—¿Atrevit! diu ella.

—Ja valg dirvos que 'us vindria á veure.

—¿Voléu perdrem?

—¿Oh!... Jo no penso sino ab la ventura que experimento al veure'us, exclama Oscar tirantse als seus péus.

—Alséuvs: mon marit podria sorprendre'ns.

—Afortunadament lo meu ofici m' obliga á estar de genolls á terra... Jo 'us adoro.

—¿Qué vé 'l meu marit. Adéu.

La baronesa se 'n vá bruscamet: Per una porta sortia ella... Per l' altra entrava 'l baró.

Veient al fals jesuita ajenollat á terra, exclama:

—¿Sempre pregunt!... ¿Quanta caritat! Pregant pèls seus enemichs....

Y 's retira de puntetas, mentres Oscar per amagar una riattla que l' hi despunta als llabis, deixa caure 'l cap á terra en actitud de besar las rajolas.

Passan los dias y las semanas.

Lo baró está radiant de alegria. Ha recobrat la gana y fins la son. Dorm molt: dorm com un sach de guix.

—¿Qué felis soch! ¿Qué importa que 'l govern haja expulsat als jesuitas, si jo n' hi salvat un? Quin home més simpatic! Quina figura més venerable! La mèva senyora sembla que n' está contentissima de tenirlo á casa.

—S mostra molt amable ab ell. Ell me l' hi dona molts bons consells. Mentres jo soch á cassar ells passen las horas en la gruta del jardi, entregats á meditacions piadosas. No hi ha més: dintre d' aquesta gruta hi fare construir una capella.

Son las onze de la nit: Oscar y la baronesa están á la gruta.

—Es tart diu ella: entrem á casa.

—No encare: 'l baró ha dit que no tornaria fins á mitja nit. ¿Es que 'us canséu de la mèva presencia?

—¿Cansarme jo?... Oscar de la mèva anima.

—Jo 'us adoro.

En aquest moment á la claror de la lluna apareix un bulto, que ha sentit las darreras paraulas, y 's precipita dintre de la gruta.

Era 'l baró, que havia retirat d' hora y volia edificarse presenciand una escena de devoció.

Vá llensarse sobre l' infame Oscar; agafantli la barba, cabentli 'l consol de arrancarli.

Era postissa.

T. DEL CH.

LOS DEVOTS.

A Paris acaba de sortir un llibre curiós. Se titula «Los devots» y está escrit pel doctor Delaunay.

Aném á pendre algunas apuntacions de aquest llibre, dedicantlas de molt bona gana als que solen concorre á las pelegrinacions, als que están tot lo dia rosegant sants, y á aquests pobres d' esperit que creuhen de bona fé, donant origen á la casta de la llana.

Vajin á veure una professó, diu l' autor del llibre, y observarán entre 'ls vells calvos, caps petits, llarchs, punxaguts, extrafets, ab todas las formas menos la normal. Los ulls d' aquesta gent miran á terra: no sembla sino que la llum del sol los espanta.

Tota aquesta munió ván lo menos atrassats de mil anys.

Los devots seglars tenen per lo regular l'espalla dreita més alta que l'esquerra; los capellans al contrari.

Aquests encare que vesteixin hábit talar, no tenen res de comú ab lo graciós vestit de las donas.

A Fransa s'ha observat una cosa:

Los departaments devots, com las Costas del Nort, son los que donan més exencions al servey militar per falta de talla, escrófulas y debilitat de constitució. Al revés los departaments més lliure-pensadors: aquests, com per exemple 'l Doubs, lo Jura y la Costa d'Or, apenas donan exencions.

Examinats los devots filosòficament, tenen per regla general Marchs los brassos, plans los peus com los negres y 'ls mícos: sas mans miran cap a fora, las véus agudas los fan semblar als noys y a las donas. Alguns tenen véu aflautada qu'és símbol segur de debilitat é impotencia morals.

En las Assambleas políticas, regularment las véus agudas pertanyen a la dreita y las graves a l'esquerra. Casi tots los fanàtics tenen cap d'aucell, y 'l cervell estret.

Tenen també sech lo cor: fàcilment arriban las sévas ideas a la ferocitat y al furor. Parlin sino 'ls crims espantosos de las guerras religiosas y 'ls autos de fé que 'u comproban.

Lo seu llenguatge constant es lo llenguatge de la devoció, verdadera antigalla plena de paraulas que han perdut son antich sentit, y que forman una barreja que ningú l'entén ni 'ls mateixos que maquinalement las pronuncian. Detestan la ciencia y 'l progrés: los avessos del sigle 'ls posan tristos é hipocondriachs. Persegueixen a Galileo y a Colon; creman a Joan Huss y a Savanorala, defensen l'esclavitut y l'absolutisme: no concebeixen la terra, sino plena de dolors, de mortificacions y de martiris.

Y en cambi la mateixa fé y las prácticas religiosas fan que molts cops s'abstingan de menjar lo necessari, contrayent malalties degudas a la falta de nutrició. Las convulsions, l'hístich y la bojeria fan en ells molts victimas.

L'autor del libre conta un cas: a Sant Pere de Montmartre un atach d'hístich que vá tenir una noya, vá encomanarse tot de un plegat a dotze de las sévas amigas. Le grand del Saule sosté que epilepsia, misticisme y devoció ván sempre plegats.

La capacitat del cráneo creix de sigle en sigle y la religiositat disminueix en rahó inversa. La fé se'n vá: Recorreu las paradas de librerías vells: los que acaban de sortir y tractan de teologia, al cap de quatre dias son als Encants y 's venen per quatre quartos; en cambi 'ls que tractan de ciencias, van escasos y conservan lo mateix preu.

Un altre dato: 366 diputats varen votar las lleys Ferry contra 150: de manera que 'ls 366 diputats representan las set décimas parts de la Fransa electoral.

Per últim los devots, segons Delaunay son la gent més atrassada, física y moralment: a cap d'ells lo cervell l'hi pesa 1,450 grams que es lo minimum que ha de pesar un cervell per no ser supersticiós.

Fins aquí 'l libre del sabi francés.

Un altre dia 'ns ocuparem dels que viuen a l'esn quena dels devots, y que sense serne, fan veure que son, per las sévas conveniencias.

P. DEL O.

LO LLORER.

POESIA LLEGIDA EN LA SOCIETAT CATALANISTA «LO LLORER».

Avants boscos habitava,
los camins, jardins y camps;
ningú de mí 's recordava,
y sols a ciutat anava
cada any lo dia dels Rams.

Robantme la llibertat
fins esser grogench de fullas,
en un balcó ben lligat
vivía jo, empresonat
per acabar en despullas.

Sufrint sol y pluja y neu,
pols, rosadas y tempestas,
era aquell lo viure meu,
sens que 'm volgués salvar Déu.

Quan se celebraven festas,
ab la cara rialera
se'm presentava una mossa
de la casa, la cuynera,
y ab uns dits com d'una fiera

trencava ma fulla rossa,
demostrantme son orgull.
Y com si encara n'hi hagués poch,
tot mirantme de regull

m'anava ensenyant un foch
y un'olla arrencant lo bull.
Mirava 'l fogó sufrint,

contemplant s'ardenta alfombra...
los talls anavan bullint...
semblava l'olla un torin
sense tendidos de sombra.

No era prou encar mon cástich
d'atiparme d'estofat,
que després de haver dinat,
cóm si ma fulla fés fástich,
sempre quedava en lo plat!

Esperant que lliure fós
no 'n treya may l'aigua clara;
per maltractar mon repós
era juguina d'un gós,
¡que 'm netejava la cara!

Mes vingué un dia per sort
que he sigut compadescut;
un jovent de molt bon cor
m'ha dit, fent un crit molt fort:
«¡Llorer, fora esclavitut!»

En aquest lloch escullit
per a mí ha votat tothom:
per títol se m'ha acullit,
y avuy m'ostento florit
dant a aquest centre 'l meu nom.

EDUART NOVELL.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Moltes familias han sortit ja de Barcelona, preferint l'espectable regalat de la naturalesa, a la aglomeració dels teatros. Los empresarios s'esforsan en cambi per lograr que 'ls que s'han quedat a Barcelona no 's retreguin de favorirlos ab la seva assistencia.

La companyia francesa de Novedats está a las darreries, y dona l'únic benefici darrera del altre. A benefici de la Kercy vá posar *La grand Duchesse*; a benefici de 'n Fronty *Les cloches de Corneville*; y a benefici de 'n De Kernel se disposa a donarnos *Les Brigands*.

En las dugas primeras obras ha demostrat la companyia las mateixas facultats conegudas. Individualment, las primeras parts se han portat bé; en conjunt s'hi ha trobat a faltar algun enllas, bona direcció, es a dir aquell tó general qu'és potser l'atractiu millor de una obra escénica de aquest género.

Lo dia del benefici de la Kercy, lo teatro s'ensorrava: pluja d'or y de flors, coloms, joyas y regalos. «No hi faltavan més que salvas d'artilleria», vá dir un periódich. Ja se vé: no hi ha com ser bona mossa. La Kercy es un magnífich jaman dols.

Al Espanyol, Benedetti, ha continuat menjant espasas y guardantse 'l secret. A pesar de que aquí tenim en Fontrodona qu'és capás de menjarse l'Ajuntament en cos, Benedetti continua excitant l'admiració del públich.

L'Arderius ha donat lo seu benefici: entre altres cosas vá posar lo ball *D. Juan Tenorio* que vá fer esquinçar de riure, després del qual se'n ha anat a Panticosa, a descansar uns quants dias. Felis viatge y bona tornada.

Los que vagin al Retiro y vegin las *Odaliscas* y tres actes de comedia se farán creus de que tot aixó 's donga per un ral. Las *Odaliscas* es lo ball més bonich que s'ha posat durant la temporada. Hi ballan la Canetta y la Marengo: en Torres hi está molt bé, y 'l cos de boleros y boleras executa combinacions novas, elegants y de un gran efecte. Al veure un hom tanta elegancia y tanta gallardia, l'hi venen ganas de ferse moro, per estarse entre las *Odaliscas*.

Al Tivoli, a benefici dels autors s'ha realitat lo centésim viatge *De la terra al sol*; y l'obra s'ha retirat per montar l'espectacle *La virgen del Pilar* que havia d'estrenarse dijous, y del qual no podrém parlarne fins a la senmana entrant. Desde 'l moment las decoracions de 'n Soler y Rovirosa podém dir que son una garantia de la bondat del espectacle.

Al Odeon lo diumenlge passat vá donarse un drame en 6 actes, un altre en 4 y una pessa: total 11 actes, com si diguessim: un dinar de festa major de fora, carregat y sustanciós.

Al Prado las bandes de Artilleria y de Ingenyers continúan fentse un' honrosa competencia y guanyantse la voluntat del públich que vol gastar poch y estar a la fresca.

Finalment al Circo equestre no passa senmana sense que presentin una novedat ó altre. Avuy tenim de dar compte del debut dels germans Mariano. Son aquests tres joves, dos dels quals treballan en las anellas, fent planxas, dominacions, molinets, cristos y altres treballs, ab la precisió y la forsa de verdaders gimnastas. ¿Y qué fá 'l tercer?

Casi res: s'enfila a dalt de un aparato; y ab las dents sosté las anellas mentres los seus germans treballan. Resisteix las estrabadas, los molinets, los columpias, y fins una planxa que fan a un plegat tots dos gimnastas.

—¡Quinas dents més fortas! exclamava un espectador que tenia un dentista al costat. Escolli vosté, ¿com s'ho faria per arrancarni una?

Resposta del dentista:
—No hi hauria més remey que colocali una barrada de dinamita.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Teophile Gauthier lo delicat poeta francés tenia una aversió contra 'ls cassadors que matavan aucells.

Un dia 's trobava a la taula de una fonda; van servirne, y va apartarlos del seu plat ab cara de llástima.

—Més m'estimaria, exclama, veure que matan un home que un aucell.

—¡Ay, ay; per qué? vá preguntarli 'l vehí de taula. Y 'l poeta, trobant una sortida exclamá:

—Perque 'l que mata a un aucell no pot ferne cap més; y 'l que mata un home pot ferne un' altre.

Napoleon I tenia molt mala ortografia. Un dia vá notar que se'n hi reyan, y per evitar aquestas burlas vá pendre una resolució eficaz. La d'escriure ab lletra tant dolenta que no podia llegirse.

Lo célebre comte de Villamediana, conegut satírich del temps de Felip IV, entrava un dia a una iglesia, en la porta de la qual hi havia un escolá captant ab una bassina y dihent:

—Caritat per las ánimas del Purgatori.

—Si jo tiro un ducat a la bassina, digué 'l comte, m'asseguréu que una ánima sortirá del Purgatori y se'n anirá al cel.

—Es segurissim.

Lo comte hi tirá 'l ducat, dihent:

—¡Ja es fora?

—Ja es fora, respongué 'l escolá.

—Donchs bé: si es fora, no sera ella tant tonta que vulga tornarsen'hi, digué per últim, tornant a pendre 'l ducat y ficantse'l a la butxaca.

Ván desafiarse a Nápoles 12 francesos y 12 espanyols escullits pel Gran Capitá.

La victoria permanesqué indecisa y 'ls jutjes del camp ván declarar que tots s'havían portat com a bons.

Al presentarse 'ls espanyols a Gonzalo de Córdoba, aquest digué:

—No estich content de vosaltres.

—Senyor, digué un d'ells, los jutjes nos han donat a tots per bons.

—Es que jo no vaig enviarvos allá per bons, sino per millors.

MALS CONSELLS.

—Ola Joan.
—¡Ola! Adéu Jaume.
—¿Qué tens que 't veig capficat?
Digas home.

—No me'n parlis
perque trech foch pels caixals.

So conegut de un fulano
que m'te tip de peus a cap.

No m'ha causat cap agravi
de tothom es ben mirat,

pero 'm s'ha fet antipátich
y odiable de un modo gran.

—Poca cosa t'amohina.
Fés lo favor de escoltar

y ab los meus consells jo 't juro
que te 'l treurás de davant.

—Per questió de rals no ho deixis
perque soch hereu, ja ho saps.

—Donchs mira, escriu un anónim
y en un acte criminal

complicas al que 't fa nosa
y l'envias a un Jutjat.

Al cap de vintiquatre horas
ja 'l tens a la casa gran,

y per més que tots lo abonin
y per més que siga honrat,

passará dias y dias
fentse molts tips de plorar;

posará als amichs en dupte,
se gastará l'últim ral,

y quan la seva ignoscencia
torni a brillar com avants,

ja potsé a S. Boy se trobi
y tens l'objecte lograt.

PERE FORLADOR GIL.

ESQUELLOTS.

Ja tenim un altre regidor condecorat: lo Sr. Iglesias, lo company inseparable del Sr. Fontrodona.

Es la primera vegada que 's colocalen las créus al siti que 'ls correspon.
Las créus... á las iglesias.

Dias endarrera una familia que vá menjar peix averiat de la Boqueria tenia l'endemá quatre malalts al lli.

Ja se sab: aquí succeheix aixó: ab los ams se pescan peixos; ab los peixos averiats se pescan consumidors. Tothom pesca menos los que haurian de pescar als autors de aquests abusos.

Lo domador Mr. Bidel es á Paris ab la seva colecció y ha trobat á un home que val tant com ell.

Ell entrava á las gabias y atormentava á las fieras: donchs bé: l'home que ha trobat es un tenor, que s'hi fica també sense fuet, sense forqueta, sense cap arma, canta una estona y torna á sortir.

Es la representació vinent de lo que deyan los greechs: «La música á las fieras domestica.»

Un diputat inglés ha somés á la deliberació del parlament un projecte per acabar las guerras internacionals.

«Per acabar las guerras, diu, quedan desd' are suprimitos tots los exércits. La nació que 'n formi algun, queda castigada ab la multa de 2 mil millions de duros.» Aixó sembla fácil; pero escoltin.

Si una nació faltant á lo pactat forma un exércit y l'hi posan la multa ¿qui s'atreveix á anarli á cobrar, sense un altre exércit més fort?

Vels'hi aquí com per evitar una guerra, n' armém un' altre.

Si passan algun cop pel carrer de Sant Antoni de Pádua, detúrinen davant del número 6.

En la botiga hi ha un forn, y en aquest forn s'hi llegeix lo següent rétol:

PAN. A. DISIOCHO
1. 8. EUARTOS
PAN. A. DISIETE
1. 7. EUARTOS.

Si 'l pá que venen arriba á ser com lo rétol, será d'aquell que no 's pot digerir.

Un amich meu que segueix ab molta constancia lo moviment artístich de Barcelona, al veure que 'ls nostres pintors, alguns dels quals tenen qualitats per fer obras notables, s'entretenen guanyantse la vida y no fent més que quadrets insignificants per vendre'ls més aviat, vá veure 'l programa de l'exposició de Arts aplicadas á l'industria, que pensa celebrar pel setembre l'Institut del treball nacional.

«Arts aplicadas á la industrial exclamava. ¡Quina cosa més extranya! En aquest país jo no coneix més que l'industria aplicada á las arts.

L'escena passa á Vich, ciutat molt religiosa.

Se celebra la festa de un sant vigatá y á la plassa major s'hi corran vacas, no 's creguin vacas del país, sino vacas de Ripamilan que saben molt bé ahont tenen la banya dreta y l'esquerra.

Resultat: que surten descalabradas quatre ó cinch personas, una d'ellas gravement y que s'ensorra un tablado y un marit y muller moran de las resultas.

¡Oh quin gran país!
Aquí, com més religiosos, més aficionats als toros... y á las vacas.

Creuém molt, preguém molt, dejuném molt, nos mortifiquém, confessem y combreguém; y ab tant bons preparatius nos cologuém al costat de un bou ó de una vaca, porque 'ns donga la mica d'empenta que 'ns falta, per anar al cel, sense pagar pasatje.

—Si l'obra «La virgen del Pilar» que 'l dijous ha d'estrenarse al Tivoli es tant bona, casi bé pot assegurarse que la traduirán al francés.

Resposta de un aragonés:
—No.—La virgen del Pilar—No quiere ser francesa.

Lo divendres vá arribar á Barcelona, pel carril de Fransa, una remesa de 150 jesuitas.

Nosaltres á Fransa los envihém vi y ells nos envian jesuitas.

Aixis marxa 'l comer entre las dos nacions.

Las criaturas diuben cosas admirables:

—A veure noy, deya una mare al seu nen de sis ó set anys: contam lo que 'us ha explicat lo mestre.

—¿Lo de Davit?

—Sí: lo de Davit.

—Davit era un pastor, que ab un cop de pedra vá matar al gegant Juliá.

Un altre per acabar.
Se tracta del fill de un amich meu que no té mes que cinch anys. Arriba á casa seva y diu:

—¡Lo mestre 'ns conta unas mentidas!...
—¿Quinas mentidas?
—Nos diu que Dèu vá agafar un tros de terra y vá fer un home, y que després vá arrancarli una cuixa y vá fer una dona.
Lo seu pare l'hi observa:
—No una cuixa, una costella.
—Encare es més mentida, diu lo nano, porque una costella es més petita que una cuixa.
¡Oh, escepticismo infantill!

QUÈNTOS.

Tothom sab que 'ls andaluzos son per costum aficionats á las exageracions.

Un dia un bisbe de Andalucia visitava las parroquias de la seva diócesis, y á un rector vá dirli:

—Hi sapigut, que vosté al confesionari imposa als pecadors penitencias molt rigurosas, y crech del cas advertirli que molts cops los excessos de zel son perjudicials.

—Pero S. I., vá contestar lo capellá: si aquesta gent se confessa de uns pecats que fan erisar los cabells.

—Sí, ho comprench; pero tinga en compte que fins ab aixó son andaluzos. Tal hi ha que enfadantse alsará 'l puny y 's confessará de haver comés un assassinat.

Un jutje á un acusat:
—Y havéu tingut l'audacia d' espanyar una porta á mitja nit!...

—No 'u negaré, respon l'acusat; pero recordo que l'altra vegada porque vaig ferho de dia ván condemnarme á set anys de presiri. Si no puch treballar de dia ni de nit á veure ¿á quina hora 'm guanyaré las caixaladas?

En un vagó de ferro-carril. Un fulano encen un cigarro y dirigeix la següent pregunta á la senyora que séu al seu costat:

—Senyora, l'incomoda 'l fum?
Aquesta per compte de respondre ab amabilitat, ab tó molt brusco exclama:

—Sí, senyor.
Lo fumador picat y donant una forta xuclada, respon:

—Donchs miri, l'hi aconsello que per res del mon adquireixi 'l vici de fumar, porque si no l'hi costaria molt lo desvesarse'n.

Un individuo que té la cara molt plena, fins al extrem de que casi no se l'hi figuran lo nas y 'ls ulls, y ademés es calvo, sentintse curt de vista 's compra unas ulleras.

Un amich seu exclama:
—Ay gracias á Dèu: al últim sabré quan está girat de cara ó de esquena.

Parlavan dos amichs de un cafè molt desacreditat, y deya un d'ells:

—Sembla impossible: está sempre plé de tauls, bré-tuls y gent perduda.

—No tant, no exageris, deya l'altre: en aquell cafè hi ha de tot.

—Y are? Qué m'esplicarás á mi que hi passo tot lo dia?

En una botiga de robas hi ha dos companys qu' están com carn y ungla: son dos dependents que l'un se deixaria matar per l'altre: entre ells no hi ha pá partit. No han tingut may una disputa, si ván á passeig surten plegats; y en una paraula es impossible trobar dugas naturalesas millor avingudas.

Tot de un plegat se mor' l'amo sense familia, y deixa la botiga á un d'aquests dependents.

¿Saben que vá fer l'agraciat?

Vá despatjar á l'altre.

—¿Es possible! exclamava aquest.

—Ja veurás, noy: jo t'estimo; pero are entro amo, y no 'm convé tenir massa franquesa ab los dependents.

—¿Perqué plora Sra. Paula? Vamos á veure ¿perqué plora?

—Ay Senyor! Se m'ha perdut lo gat!... Una bestia tant mona, tan carinyosa ..

—No plori, Sra. Paula: ja se ahont es.

—Ahont?

—Miris, arribis á la taberna d'aquí á la vora, y 'l trobará cuyt en forma de conill.

Entra un treballador á un cotxe de la tranvia, pu-dint á alls á una hora de distancia.

Una dona, posantse 'l mocador al nás l'hi diu:

—Alsa minyó... ¿Quina pudó d'all que fás!

Lo treballador sense perturbarse respon:

—Aixó ray: ja hi estich avesat.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

M'he comprat un tres primera d'un hu dos molt boniquet; mes tinch un doble hu d'en Pera que se 'l menja 'l molt pillet. Y com are l'hi ensetat ja no l'hi podré torná; pero en cambi l'hi vull dá un total molt ben guisat.

JA Y VINGUT.

II.

La quatre prima dos quatre té total á la Maria que tres la pogués matar d'una mirada ho faria.

PEPET BRILLANT.

MUDANSA.

Un total que 'm passejava per la plassa del total, un home un total tocaba cridant: ¿Donas qui vol sal?

MOROLBOCONGAR.

SINONIMIA.

La total, nina pitera y qu' es ademés molt tot una total m'he n'ha dat que ha cullit avuy del hort.

TIJA XICH DE M. DE R.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7—Un arbre.
1 2 3 4 6 7—Lo que tots tenim.
1 2 6 7—Lo que 's fa cada any.
1 2 3 7—Un fruyt.
6 5—Una nota.
1 5—Nom de dona.

UN RATULI.

TRIANGUL DE PARULAS.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla uns animals; la 2.ª uns trastos de cuyna; la 3.ª un adorno; la 4.ª una carta y la 5.ª una lletra.

CAP Y CUA.

CONVERSA.

—¿Qué tal Geroni?
—No gaire bé, tinch molt doló.
—¿Respiras bé?
—Aixó ray! prou.
—Donchs no tinguis por; festi fé una frega per la...
—¿Per qui?
—Ja ho hem dit.

UN CAMARASI.

GEROGLIFICH.

Ramoneta
FO
C C
C
FIM

UN CHIP-ETC.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Pa-pe-ri-na.
- IDEM 2.ª—Ma-qui-na.
- MUDANSA.—Vila, Sila, fila, tilla.
O l e s a.
N e r o n.
l s o n a.
L l a n a s.
- QUINT DE PARULAS.—C o n i l l.
O l e s a.
N e r o n.
l s o n a.
L l a n a s.
- CONVERSA.—Miquela.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—2 4 6 7 8
8 6 2 4 7
4 8 7 6 2
7 2 4 8 6
6 7 8 2 4
- GEROGLIFICH.—Dos vins fan quaranta.

LO TEATRO ESPANYOL Y 'L TEATRO MUNICIPAL.

—¡Vaya quina gracia lo de 'n Benedetti! Jo, després de havermho empassat tot, encare 'm menjarè la cassola d' arrós, y ningú m' ensenya!